

fig som Lyende, Saandværksvænde, Fabrikarbeidere og Deslige, et Bidrag af det Offentlige til deres Alderdomsunderstøttelse i Alderen mellem det 22de og 42de Aar, forudsat, at de selv udrede et Beløb; itaaftald tilstaar det Offentlige dem et ligesaa stort Beløb som det, de selv udrede, dog ikke ud over 3 Dre om Dagen, eller afrundet 11 Kr. om Aaret. Vi forudsæ, at ogsaa denne Bestemmelse vil støde paa stærk Modstand fra deres Side, som anse Selvansvarlighedsprincippet for den eneste gjældende Lov i Samfundet, den Lov, hvor- efter Enhver har Afgang til frit at benytte sine Evner og Kræfter, saaledes som han vil, men som ogsaa medfører, at det kun er de Stærkeste, de mest Begavede, der komme igjennem, medens de Svage maa staa tilbage. Vi tro ikke, at Verden regjeres efter dette Princip alene, eller overhovedet, at slige ensfide Principer gjøre sig gjældende i Samfundet. Vi se jo f. Ex. i Retslæren, at der ved Siden af den strenge Ret gaar den naturlige Billighed; først ved disse i Forening fremkommer den fulde Retfærdighed. Saaledes er det ogsaa her; en Opretholdelse af det ensfide Selvansvarlighedsprincip vilde føre til den største Uretfærdighed ligeoverfor Individerne. Der maa ved Siden deraf gaa et Mildhedsprincip, et Understøttelsesprincip; men vi have dog været meget maadeholdne i Anvendelsen af dette, idet vi i det Væsentlige kun have betragtet det som Hjælp til Selvhjælp. Det er kun dem, der selv bidrage Noget, være sig nok saa Lidt til deres Alderdomsforsørgelse, hjem efter dette Forslag det Offentlige, Staten og Kommunen, skal komme til Hjælp. Ved det Offentlige forstaa vi dels Staten og dels Kommunen, og vi have delt Tilskudet saaledes mellem Staten og Kommunen, at Staten udreder fire Femtedele og Kommunen en Femtedel af Bidraget til Alderdomsforsørgelse. — Ved Siden af disse to store Hovedgrundsaetninger i Lovforslaget skal jeg nævne et Spørgsmaal, som ogsaa bærer noget af fra de hidtil gjældende og gængse Forestillinger, det er nemlig det, som indeholdes i Lovforslagets § 13. De Herrer ville erindre, at efter Forslaget skal ethvert Individ, mandligt eller kvindeligt, som er mellem det 15de og 22de Aar, svare et Bidrag til Alderdomsforsørgelse af 2 Dre daglig. Nu er det den gjældende Regel, navnlig i alle Sparekasseforhold, hvormed dette maa sættes i Klasse, at dersom Vedkommende bær efterat have indsat et betydeligere Indskud i Kassen, skal dette ved hans Død tilfalde hans Arvinger, og medens vi for hele den øvrige Del af Lovforslaget have opretholdt denne Grundsaetning, have vi forladt den med Hensyn til Folk i Alderen mellem det 15de og 22de Aar, idet vi have bestemt, at de, som i denne Alder bær bort, efterlade deres Indskud til deres Arvinger, men derimod til et Pensionsfond for dem, som ere komne til Skade ved Ulykkestilfælde, dem, man har kaldt „Arbejds Invalider“. Af disse Ind-

skud foreslaas oprettet en Fond, hvis Renter skulle anvendes til at understøtte dem, som ere komne til Skade enten ved Arbejdet eller tilfældigt uden egen Skyld. Paa denne Maade opnaa vi ved Siden af Alderdomsforsørgelse at faae en Pensionsfond for Arbejds Invalider, som ellers ikke vilde være let at tilveiebringe, og vi mene at have gjort dette uden at tilføie Noget Uret, idet nemlig unge Mennesker, som bær inden det 22de Aar, i Reglen ikke efterlade Hustru og Børn og derfor ikke ere naturlige Forsørgere for Noget. Smidlertid have vi gjort en Undtagelse med Hensyn til de Tilfælde, hvor Vedkommende efterlade sig Hustru og ægte Børn, idet det jo der er naturligt, at det, de have faminenparat til deres Alderdomsforsørgelse, kommer disse til gode. Det vilde maafte være rigtigst at tilføie, at med Hensyn til Kvinder skulle uægte Børn deltage i Arveretten, men det er jo Noget, der kan tilføies, hvis det eventuelle Udvalg vil gaa ind derpaa.

Søvrigt indeholder denne Del af Lovforslaget adskillige Bestemmelser, som i og for sig ere vigtige nok, men som dog have en mere tilfældig Karakter. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne et Svørgsmaal, som har været meget under Drøftelse ved disse Sager, nemlig hvorvidt det skulde være tilladt Vedkommende, som har gjort Indskud i Alderdomsforsørgelseskasen, at opsigte disse igjen. Vi have i den Henseende staaet fast som almindelig Regel, at Alt, hvad der er indskudt i Alderen mellem 15 og 42 Aar, skal staa urokkelig fast til Erhvervelse af Alderdomsforsørgelse, hvormod det, der er indsat inden den Tid eller efter det 42de Aar, frit skal kunne opgives til Udbetaling med $\frac{1}{2}$ Aars Barsel. Vi have fremdeles foreslaaet bestemt, at der skal svares 4 pCt. Rente og beregnes 4 pCt. Rente af Statstilskudet, idet vi i Modsaetning til Arbejderkommissionen anse 4 pCt. for at burde være den regelmæssige Rentefod. Naar nu den Vedkommende, der saaledes dels ved egen, dels ved det Offentliges Hjælp har sikret sig Udset til en Alderdomsforsørgelse, opnaar det 60de Aar, saa indtræder det Tidspunkt, da han faar Ret til, at der af det Offentlige sikres ham en Livrente, dels for de Penge, som han selv har indskudt, med Rente og Rentens Rente, dels for de Penge, som det Offentlige har tilskudt, ogsaa med Rente og Rentens Rente. Jeg skal senere nærmere paavise, at smaa Summer paa denne Maade kunne voxe op til en ganske betydelig Alderdomshjælp. At disse Alderdomsforsørgelser eller Alderdomsunderstøttelser maa undtages fra al Retsforfølgning, ogsaa fra Vedkommendes Konkurs, er en Selvsølge, ligesom at der ikke bær gives Vedkommende Ret til at disponere over dem ved Salg eller Pantsaetning. Bestemmelser herom ere optagne i Lovforslagets § 16. At Folk, der have nydt Understøttelse af det Offentlige til Sikkring af en